

Sygn. akt I KO 42/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w dniu 8 listopada 2022r.

w sprawie wniosku obrońcy

skazanej **M. L.**

o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2020r. (sygn. akt II AKa 121/20), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 3 lutego 2020r. (sygn. akt III K 136/19)

na podstawie art. 287§1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**nałożyć na D. P. – W., jako Przewodniczącą Krajowej Rady
Sądownictwa, karę pieniężną w kwocie 3.000 (trzy tysiące) zł.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy prowadzi postępowanie wznowieniowe z wniosku obrońcy skazanej M. L. W sprawie tej zawnioskowany został dowód z materiałów z procesu nominacyjnego prowadzonego przed Krajową Radą Sądownictwa, a dotyczących sędziego P. Z., który orzekał w sprawie skazanej w Sądzie Apelacyjnym. W ramach postępowania sprawdzającego prowadzonego na podstawie art. 546 k.p.k. Sąd Najwyższy zwrócił się o nadesłanie stosownych materiałów do Krajowej Rady Sądownictwa.

Pismem z dnia 22 lipca 2022r. Przewodnicząca tej Rady odmówiła nadesłania dowodów, o które zwracał się Sąd Najwyższy (przy czym, nawiązując do pisma p. Przewodniczącej z dnia 7 września 2022r., prowadzenie czynności sprawdzających prowadzone w tym trybie, jak sama nazwa wskazuje, nie jest

jeszcze postępowaniem dowodowym, a do sprowadzenia dowodu z dokumentu lub jego kopii wystarczające jest zarządzenie. Warto też zauważyć, że tylko oddalenie dowodu wymaga postanowienia sądu – art. 170§3 k.p.k.). W tej sytuacji, w dniu 4 października 2022r. Sąd Najwyższy ponownie zwrócił się o nadesłanie stosownych dokumentów, wyjaśniając sytuację procesową oraz przyczynę, dla której wystąpił o nadesłanie tych materiałów i określił termin 14 dni do wykonania tej czynności.

Pomimo upływu tego terminu dokumenty nie zostały nadesłane, a w odpowiedzi odwołano się do poprzednio prezentowanej argumentacji. Głęboko niekonsekwentne jest też stanowisko p. Przewodniczącej, że żądanych informacji mogłaby udzielić w trybie dostępu do informacji publicznej, natomiast może ograniczać do nich dostęp Sądowi Najwyższemu w trybie procesowym, gdyż w ten sposób dba o „niezawisłość sędziów”. Tymczasem podjęte przez p. Przewodniczącą działania prowadzą jedynie do przewlekłości procesu i nie pozwalają na rozpoznanie prawidłowo złożonego wniosku o wznowienie postępowania w rozsądnym terminie.

W tej sytuacji przyjąć należy, że Przewodnicząca Krajowej Rady Sądownictwa, będąc kierownikiem instytucji obowiązanej udzielić pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne (art. 15§2 k.p.k.), bezpodstawnie nie udzieliła pomocy w wyznaczonym przez Sąd Najwyższy terminie, a odmowa ta ma charakter umyślnego, wielokrotnego uchylania się nacechowanego nieustępliwością i nasileniem złej woli zobowiązanego.

Sytuacja ta prowadzi do wniosku, iż osoba kierująca pracami Krajowej Rady Sądownictwa uchyla się od udzielenia pomocy w prowadzonym przez Sąd Najwyższy postępowaniu karnym, a to z kolei nakazuje, zgodnie z dyspozycją art. 287§1 k.p.k., nałożyć na D. P. – W. karę pieniężną w określonej na wstępie wysokości.

Na koniec wypada zauważyć, że orzeczona kara porządkowa ma charakter przymuszający do wykonania polecenia Sądu Najwyższego, nie jest zatem równoznaczna z pociągnięciem do odpowiedzialności karnej przed czym ukaraną chroniłby immunitet sędziowski (art. 181 Konstytucji RP). Kara porządkowa w tym wypadku stricte skierowana jest do osoby kierującej instytucją mającą obowiązek

udzielić pomocy organowi prowadzącemu postępowanie karne, która bezpodstawnie nie udziela pomocy w wyznaczonym przez Sąd Najwyższy terminie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[as]